

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap XIX. De aliis controversiis circa vitæ communis introductionem [et]c.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

talem consuetudinem non habemus, neque Ecclesia
 Dei. (1. Cor. II. 16.)

CAPUT XIX.

*De aliis Controversiis, circa vitæ communis in-
 ductionem expeditis.*

Q. 1. An antiqua & immemorialis consuetudo
 vivendi in peculio, Religiosos à vita commu-
 ni amplectenda eximere possit, si Summus Pon-
 tifex illam absolutè urgeat. De hoc jam superius
 fuit aliqualis resolutio data. Insuper respondet
H. Casal. negativè: nam consuetudo numquam
 præscribit, si lex continuè & expressè reclamet, &
 quascumque consuetudines (quæ potius corru-
 ptelæ sunt, & pravi nocivique abusus) abrogare
 intendat. Sed

Q. 2. Si quis profitendo, non intendat ultra
 Ordinis, Provinciæ, aut Monasterii consuetudi-
 nem se obligare (ubi talis consuetudo vivendi in
 communi necdum viget) is nihilominus, dum
 Superior justè reformare intendit ac cogitur,
 (conscientiâ urgente, vel insuper voti editi vin-
 culo constringente) ad vitam communem cum a-
 liis amplectendum compelli possit,

Respondet H. Casal. 1. p. c. 5. affirm. Rationem
 dat; quia, qui vovet servare Regulam, etiam
 implicite intendit servare illa, quæ Summi Pontifi-
 ces necessariò judicât resuscitanda, ac reformâda,
 pro talis Religionis cōservatione, ac propagatione
 & à quibus Religiosi defecerūt. Hinc addit, citans

Navar-

Navarrum; quamvis quis sub hac etiam forma professionem expressè emisisset: *Promitto servare paupertatem prout modo observatur*: is securus non esset; & in tali casu Superior posset ab eo tollere peculium, & ad absolutam promissæ paupertatis observantiam compellere. Ratio est; quia Regulam, non consuetudinem vovit se servaturum. Hæc ille; cui fortè non omnes credent, nec adhærebunt.

R. 2. Ex eodem, licèt promissio ultra intentionem promittentis non obliget; verum est hoc a-ctioma cum hac distinctione, quòd non obliget ultra, quàm feratur promittentis intentio vel explicitè & formaliter, vel saltem implicitè & virtualiter. Proinde, qui vult principale, censetur etiam implicitè velle ejus accessorium. v. g. qui vult fieri Minorita, vult etiam necessariò accessorium, videlicet obligare se ad præcepta Regulæ Minorum, non tantùm essentialia, sive necessariò cum essentialibus connexa, v. g. obedire Superiori in omnibus justis ac rationabilibus (qualis est reformatio ad necessariam, ac sanctam vitæ communitatem) sed etiam ad illa, quæ ad debitam essentialium observantiam inserviunt. Ita *Innocentius. citat. à Bartoluc.*

Qui etiam addit, illum, qui ad Deo servien- dum, Monasterium aliquod est ingressus, & ad- vertit ibi vota debitè non observari, talem pro nata occasione teneri se reformare, ut deinceps vota emissæ exactè servet, licèt ex errore aut igno- rantia, antè ea non servasset, nec alii in eodem Monasterio servassent.

Silve-

Silvester, dictus *Innocentius*, & alii adhuc plus dicunt, videlicet eum, qui allegat, suæ intentionis non fuisse, ad plura se obligare, quàm ad ea, quæ videbat in Monasterio suo practicari, dum voveret; talem ajunt non magis audiendum esse, quàm qui ad prætexendam excusationem, malitiam propriam allegaret.

Azorius quoque citat, à *Casal*, docet, eum, qui simpliciter promisit, se Religionis institutum servaturum, arctiorem Regulam, si restituatur, servare debere.

Valerius autem cum *Reginaldo* ait, hæc præten-
sa intentione, tales à peccato mortali non magis excusari, quàm excusaretur is, qui susceptis Ordinibus sacris, diceret, se non intendisse ad observantiam castitatis se obligare. Et addit insuper ex *Trid.* quòd, cùm introducitur reformatio, Religiosus teneatur eam suscipere, non modò quoad Regulæ essentialia, sed etiam quoad illa, quæ ad eorum observantiam apprimè conducunt; prout jam tum ante dictum.

Huc etiam spectat, quod ait *Grassius*, videl. quòd, si quis profiteretur cum intentione, sibi aliquid proprium reservandi, talem futurum verè Religiosum: conditionem verò illam tanquam vitiosam, & substantiæ professionis repugnantem haberi pro non adjecta, adeoque nihil efficere. (quod intellige, si intentio fuerit absolutè seria quoad hoc, quòd omnino voluerit fieri religiosus; alioquin hæc responsio non valet, ob dicta suprà in resp. 2.)

Cum hoc tamen manet, quòd talis professus

non

non posset cogi ad antiquos rigores; v. g. incedere nudipedem, numquam portare linteamina &c. *hucusque H. Casal.*

Q. 3. An ignorantia eorum, quæ promittuntur in professione, à reformatione & vita communi quempiam eximere possit. *Resp.* Quòd rarissimè possit talis ignorantia locum habere, ut excuset ab hac dicta communitate (si tamen legitimè auctoritate Pontificia introducatur) si professio alioquin fuerit valida. At, si fuisset tanta, ut ob eam fuisset professio invalida, talis invalidè professus ad vitam communem cogi non poterit. *De his vide plura apud H. Casal. l.c.*

Q. 4. An possit subditus, dum (Superiore justè reformante) tenetur cum aliis amplecti sacram vitæ communitatem, legatis, aut bonis mobilibus proprio labore, industria, aut hæreditate acquisitis cedere in favorem parentum, aut amicorum, quibus vult potius ea largiri, ut gratificetur ipsis, quàm in communem usum conferre, ex odio vitæ talis communis; vel, quia nequiter cogitat, jam Ordo tenetur mihi omnia suppeditare; ergò peculium parentibus aut amicis resignabo &c.

Respondet *H. Casal.* talem esse cæcitatem intolerabilem, manifestam injustitiam, notoriam proprietatem, notabile furtum, damnabilem ignorantiam, velle dare aliis, quæ duplici jure tunc spectant ad Monasterium, i. Quia quidquid acquirit Monachus Monasterio acquirit. *Secundò*, quia ratione talis Monachi pro futuro faciliùs vestiendi, Monasterium jus in ejus peculium

lium

lium habet. Et, ut ita allevietur Monasterii onus circa alios vestiendos : possitque sic facilius introduci, commodius conservari, & perseverantius stabiliri tam nobile sanctæ communitatis bonum.

Non longè mitius loquaris de illis, qui, intuitu S. communitatis introducendæ, vellent peculium potitando, ludendo consumere, ut ita duplici onere injuriosè & nequiter gravent Monasterium. Tales non merentur à sacro Ordine cibari sanctis eleëmofynis, minùs vestiri, qui tam debilem habent charitatem, fidem tam otiosam, spem tam malitiosè fundatam. Tales sunt spuma, & dedecus suæ Religionis ; in qua proinde nec sibi, nec aliis umquam proficient, nisi citius resipiscant.

Q. 5. Cujus sit, judicare, an Monasteriorum redditus sufficientes sint ad vitam communem introducendam, an non. Operæ pretium est, hujus quæstionis decisionem præstolari ; nam, si revera Monasterii redditus insufficientes sint &c. excusabuntur tales Religiosi coram Deo.

R. 1. Ex *H. Casal.* cit. in primis tale judicium nullo modo spectare ad quoslibet indifferentes subditos (fortè proprietarios, peculiaristas, suo ventri magis quàm Deo servientes, communem vulgaremque mensam fugientes &c.) v. g. etiam Moniales. Ratio est ; quia dementissima foret temeritas, si oves pastorem instruere, & ducem suum vellent deducere. Deinde 1. Tim 2. *Mulier in silentio discat cum omni subjectione. Docere autem mulieri non permitto, nec dominari in vi-*

rum, sedesse in silentio. 1. Cor. 13. Mulieres in Ecclesiis taceant; non enim permittitur eis loqui, sed subditas esse, sicut et lex dicit. Hoc dictum ad cautelam sciolarum, & curiosarum Monialium (quæ subinde plus volunt sapere cum prima matre Eva, quam Deus & Adam) ne eis eveniat, quod fornicis; hæ enim dum adhuc alis carent, & sua sorte contentæ in humili manent, operi suo intentæ, secutè vivunt. At, postquam nascuntur eis alæ, humilem terræ locum fastidire incipiunt, & stultè per aëra volare: illasque hæc insipientia prædas efficit omnium volatilium. *Applica.*

R. 2. Superior localis, v. g. Prior, Guardianus, immò & eorum Officiales œconomii, sicut & cordati eorum subditi, si fideles sint in cura, voluntate pura, & charitate non ficta, ita ut optimè intendant cum sua religione, quærentes ejus provectum, habentesque voluntatem in lege Domini, possunt utique discernere, ac dijudicare, an moralis insit & adsit potentia, ut in- & ex communi vivere valeant Religiosi talis Monasterii. *Attamen insuper*

R. 3. Cum *Servatio in optica* sua, quòd hoc munus magis propriè, judicialiter & auctoritative spectet ad Visitatores, v. g. Provinciales, Generales, item Generalia, vel Provincialia Capitula, aut Generales vel Provinciales Congregationes. Ratio est; quia penes illos, aut illa, vel illas minor poterit esse deceptionis, vel circumventionis locus, (si tamen secundum Deum, & conscientiam rectam procedant, ut supponitur). Si autem certa Monasteria, v. g. Monialium, subjeci-

subjiciantur jurisdictioni Ordinariorum, ad hos spectabit hujus rei judicium, at præviè pensatis omnibus circumstantiis &c. rebusque Monasterii discussis, ac ponderatis. Et hoc

Probari potest ex eo, quòd S. Concil. Trid. Episcopis, & locorum Ordinariis præcipiat, ut Regulares sibi subditos ad disciplinæ regularis observantiam, & vitam communem redire compellant. Et, quia talis pia datur interpretatio Concilii, ut non censeatur velle adstringere tunc, cum ratione paupertatis impossibile est vivere in communi, consequenter, ut ab iis possit priùs dignosci, quænam Monasteria ad vitam communem possint congruè compelli, & quæ non; hinc censeatur Episcopis concedere jus judicandi super sufficientia bonorum, vel eleëmofynarum &c. ad hoc requisitorum. (Nam qui vult antecedens, vult & consequens.) Quod idipsum

Confirmatur ex Decreto Pauli V. quò mandavit omnium Ordinum Superioribus, ut bona omnia Monasteriorum diligenter ac maturè recognoscant, & sedulò examinent, quatenus sibi subditos ad vitam communem valeant reducere.

CAPUT XX.

De peccato Religiosorum, opponentium se vitæ communi.

Q. 1. Qualiter peccent Religiosi, opposcentes se justæ & regulari introductioni vitæ communis. Resp. ex Laurentio de Peyrinis Ord. Minim.